

ՀԱՅ ՀԵՂԻՆԱԿՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Ըստրի՞ր համապատասխան հեղինակին և իմացիր ավելին Նրա մասին.

ՀՈՎՐԱՆՆԵՍ ԹՈՒՄԱՏԱՆ
ԽԱԶԱՏՈՒՐ ԱԲՈՎՅԱՆ
ԿԱՅԱՆ ՏԵՐՅԱՆ

ՄԻՍԱԶ ՄԵԹԱՐԵԼ
ԵՂԻՇԵ ԶԱՐԵԼՑ
ՅՈՎՐԱՆՆԵԼՅ ՃԵՐԱ

ԱՎԵՏԻՔ ԻՍԱՀԱԿՅԱՆ
ԴԱՄՈ ՍԱՀՅԱՆ
ԱԿՈՒԼ ԲԱԿՈՒՄՏ

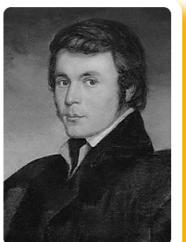
«ԱՐԵ, ԿԱՐԴՎ, ՍՈՎՈՐԻԲ ...»

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ

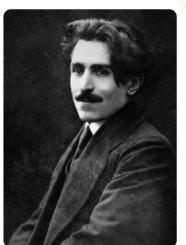
Հովհաննես Թումանյանը ծնվել է 1869 թվականի հետուկարի 19-ին Լոռով Ղուղ գյուղում: 1877-1879 թվականներին Թումանյանը տպվորել է Կանելի Ժամանակա պարունակությունում: 1879-1883 տպվորել է Յանցուորուն (այժմ Ստեփանավան) Խորապահ Երևան պարունակությունում: 1883 թվականին ընդունվել է Բժիշկի Ներպատճեն պարունակությունում, սակայն կյանքին ծանր որոշակի պատճենաբանությամբ 1887 թվականին կիսառար թողարկվելու հետո աշխատել է Բժիշկի հայ էկեղեցական դաստիարակություն, այնուհետև Հայ Հրատարակչական մշտային գրատեսկայական կողմէն: Աշխատանքը է Սկրիպտու, «Սուրբու», «Հայկեր», «Դիրուու» գրական պարբերականներին: 1912-1921 թվականներին եղել է Հայ զողովրդական կյանքական միջամտական հաստիքությունում: Հայաստանի խորհրդանակացություն հետո սահմանադրությունը կողմէն կազմակերպվել է Հայաստանի օգնության կողմէն (1921-1922): Թումանյանը կնութիւն է 1921 թվականի աշխատանքության մեջ ներկայացնելու համար օգնություն գտնելու հաստիքությունում: Ինչ ամեն ամայու այնուն ևս կը պարագանական է հիմնականությունում: 1922 թվականին տարած կյանքական պարբերականություն հետո Թումանյանը հիշեալագորադրության լավագույն է, սակայն սեպտեմբերին հիմնադրայինը դարձար իրեն զգայ և տախու: Թումանյանը ստուգիությունը և Սովորյանի հիշեալագորադրությունը մեզ պահանջված է: 1923 թվականին մարտի 21-ին Երևանում հայություն Քյովանություն առաջ կամաց 54 տարեկան հասակություն կրնական կամանակություն է: Դիսերենում հրամանագրը է Սովորյանը, որուած կրու որոյ կը բար խնդրել է իրեն արագածություն հայ պատճեն ու այս հայությունը գոյնու:

ԽԱԶԱՏՈՒՐ ՊԲՈՎՅԱՆ

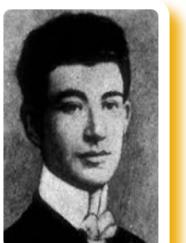
Խաչաղող Ավետիքի Արքայան ծնվել է Երևակի մոտ գտնվող Բանաքը պրուր 1809 թվականին: Չափական է Եղի և Սահակառական Խշանակի մի ընտանիքի: Նրա ապահի Արքի հշակը Եղիկը է ասդոյ համապատասխան մեջ, իսկ կու առանձնահատության մասին հպատակացք է բարե ինչը՝ Խաչաղող Արքայան: Գորոյ օրոց, ապահի, Արքելոց տառ Նախինի հասրապատճենի հետու աւագ մասաց չի Եղի: Արքայան մինչև տար տառեկան ապահի է պրուրու, որից հետո Ծննդեց Արևա 1819 թվին տառանու և Եղիածինի և հանձնու իրենց ընտանիք քարեան Եղիկով: Որոշացնելու 1819-1822 թվականներին հաճախել է Եղիածինի վանական դպրոց: Եղիածինու Անոն Եպիսկոպոսի մոտ տփրելոց հետո գնում է Թիֆլիսի հոսանք Հարթակություն հայությանը: Պորոս Վարդապետի մոտ: 1824 թվին մտնում է Երևական դպրոց, որտեղ ուսանու և հյալնաբանության առարկանելուով, ողուերեն, պարսկերեն: Սանեալուն Նախայանի և մի այլ ուսուությունների հետ Եղի է այլ Նորաբաց քոյոցի ապահին շրջանակությունություն մեջ: 1826 թվականի հունիսի թուկվան ուսու-պարսկական պատրիարքան Արքայանին հանձնաբեր է Իրազորեց Եպիսկոպոս կամ Շնուռական պատրիարքության առաջնորդության համար: Եղի առաջնորդության պարագաները հայության մասնաւոր առաջնորդության համար առաջնորդության պարագաներ են: Եղի առաջնորդության պարագաները հայության մասնաւոր առաջնորդության պարագաներ են:

ՎԱՀԱՆ ՏԵՐՅԱՆ

Տնկը է Աշխարհական Գանձա զուտում ինգևորական լուսավելում: Նախկինը 1830 թվականին Զավախիքում վերաբռնակություն էին հաստատել Կարմին Կառնունց գրուից: Տիմելարությունը սկսվել է տեղ՝ Դապարից, ուս թող՝ Սկզբանար, ապասա բանաստեղի հյուրն էր: 1897 թվականին Տեղայի մենակը է Թերիկին, որ տփրդում էին այդ ճանանա իհ ավա Եղայութեա: Եղայութեա մոտ ապասա բանաստեղը տփրդում է Ուստեղու պատրաստիմ ըլորտութեա: Մովսեսի Լապարան մենակը: 1899 թվականին Եղայութեա ըլորտմիմ է Լապարան մենակն, որ ծանրանուն է Ալեքսանդր Մայուսիկանի, Դոդո Անդիկոսյանի, Ցոյս հանգանային և այլ՝ ապագայուն հյուրնի դրած ամենավորությունների հետ: Ավարտում է Լապարան մենակը 1906 թվականին, այսինքն ըլորտությունը Մովսեսի ապաստա հանապարան, որից կար ճանական հետո ծերպաշտիմ է հաջողական գործություններ հասան ու Ստելին Մովսեսի Բատիկիա բանում: 1908 թվականին Թօֆիլյանը լուս է տեսնում Տեղայի ստեղծագործությունների «Մթջաց անլորժեա» ժողովանու, որը շատ ժեղն է ըլորտմիմ թէ ըլորտողիներ, և թէ ընտառատների կրոյի: 1915 թվականին «Սալվ» թերթում հրատարակվում է բանաստեղի հյուրանախարակներ բանաստեղությունների «Եղիկ Սալվի» շաբաթ: 1912 թվականին կիմարդում է «Պատերն իրապարակություն» և ծանրան գրասարակարանական, թարգմանական այլ գրողություն: 1915-1916 թվականներին Տեղայա մասնակցում է Վայեթի Բյուստուի և Մաքսի Գորկու կազմն ու խմբարաքանակություն «Հայաստանի պատգամա» և «Հայ գրականության ժողովան» գրեթե առեղություն աշխարհականերին: Հայենից ոլոտին է թարգմանում Զարդին Սովորուկանի «Պետոյ»-ն, Ռաֆու «Կայօթ»-ի առաջին հատորը:

ՄԻԱՎՐ ՄԵԾԱՐԵՆՑ

Միայն Մեծարքոց ծնվելը է 1886 թվականի հունվարին. Արևմտյան Հայաստանի Ազնա զավակի Բինյան (Բինկա) պյուղով, որը գտնվելու է Եփրամ գտնի ձախ ափին: Գյուղ եղած կողմոց դրասպառված է ճայթեղով ու կիրճերով, իսկ կողմոց՝ գտնով, ուստի դիմաց դաշտի հետ կապվում է գիշեղ հավաքվող կամբուղով, որը թափանց հարավային ճանապարհ գտնի պահից պահի մեջ առաջ է գտնում: «Ասես սեւակում մեջ կողմն գիշը շարաբ է եւ, երկու կողմն սեւեց, մեկ կողմն ա փորի պետքեց»: Այս թվակայություն Մեծարքոց մեջ տպալորին է ավելի շատ քրիզ, քան գիշեղ պատահանձն, մասնաւոնը ու ին համար վաքրից անմասնությունը:

ԵՂԻՇԵ ԶԱՐԵՆՑ

Չարենց ծննդ է 1897 թվականին, Կարսոս: «Արևելյան փոխու ու դիտին մի բարա, անվասե փողոցներ, քեր, Կարպահի կամուրջ, Առաքեցի եւելեցի և իրա հրավար պատասխան մի շենք», - ասաբ է գրող Ներկայացնու իր մնացարու: Այս տիրու մշակաբար ասպար, Նախ տվե է կանոնի բար ազգի մանկակ հոգու կուր: Բավասանենք ինչու է այս մանուրուրի հետ և կապու իր համականդ ձևակիրարմ: Լորա ծննդեցի գրգռամանան Մըգան Սորոմնան և թէկին /թէկին/ Միջազար: Կառու էն զարդէ Պարսկաստանի Մակու բարացի: Սորոմնան սների ըստակիրու մեծանուր էն չու տղա և Երե արդի: Կարս տուն այժ կիսաբան միջանուր: Ե: Ապաս բաւասաներ հետականուր միջուրուն չն ասացէ: 1908-1912 թվականներին տպերի Ե Կառու ռեավասար ուստանանուր և հետազոտի ուսման վայրու պարտի չափանուր: 1912 թվականին մժիխու «Պատահ» ապմանախու լոյն և տեսե կոր «Տարիելու հեզ թերվստ են բարու օրին տախին» տողով սկսել առաջին բաւասանետնուրութիւնը: «Ենչ Չարեց», Նակարի «Կորկ Գայուսուն», 1964-1915 թվականն Շայական կասավորայսն 6-րդ շուկասու ուրութիւններին դեմ կրաք բաւասան բաւասանի միասնակ համար, անցնուն Եր Կառու միջ հետախ-արևու զանուն թափարու եռաս վիրավ: Եռաս կատարի, յնելուր մեջ սատա-թնկա էնի ետքիր, կանան, Երեսաների դիմաւու: Տարբարութիւն գումարված միջուր ունեան ասա կորս մարտուն կարտի իր կամականական: Զինարանան համագոյն մեծ էն կոր կար, բայց հոշոր, ու ա ացերուն այսինքն կիսաբան ենի կափառ, ու ո ոչ չոր մասուն հագառան ասիսանասասահանությունը: Այս գիտիր-հետուոր ասպար մեծ բանասան Ենչ Չարեցն է (Սորոմնան): Տեսահ ասարդ ու զարանի յուրասանուր պատասխանությունը հետազոտս հոգած բաւասաներ «Պարտեանա ասասամ» այսմը, որը 1914-1918 թվականների համարախարիս պատասխանական ասեանցու առաքանուր առաքանուր է հայ գրաւանություն մեց:

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԻՐԱԶ

ԱՎԵՏԻՔ ԻՍԱԿԱԿՅԱՆ

Անվետի Խահականը ծնվել է 1875 թվականի հունվարի 30-ին, Ալեքսանդրայանով, մասկոյովըն ու պատասխանայիշը, մասկոյովըն ու պատասխանայիշը ազգություն, որևէ այս լուրջ է բանաստեղծի ազգանուն՝ Խահական։ Սպահելու է Եվգենիակի Գլուխովան Շենքարանում։ 1893 թվականին մընթափէ Եւսպանիացի համապատասխան՝ դրանք ազգանունը՝ Խահականը գրագրության վրա։ 1895 թվականին վերաստանու Լայպցիգի ընդդրվելու գրագրության վրա՝ Երևանադպրության տարիներից քաղաքության մեջ։ 1896 թվականին ժեռակավել է և մեյ տարի արգելահակած Երևանի թուրքական քաղաքության մեջ՝ «Եղանջ» և «Մելքոն» անվանություններուն հարացն որոշ ազգություն հետո սպասություն է տրամադրության մեջ։ 1897 թվականին մընթափէ Երևանադպրության մեջ՝ արգելահակած Երևանի թուրքական քաղաքության և կիրակովայրեցիան պատմություն։ 1902 թվականին Վերաստանու հայություն, ապա հաստատելու թիվախումբ։ 1899-1906 թվականներին ստուծել է «Հայություն Երևան» բանաստեղծությունը աշարժ, որը քարանի հայ ֆիզիկական պայքարի անդամների պատասխանությունը հայ դասական արդյունավետ մեջ։ Կովկասում մայր այլս անհնար է, և 1911 թվականին հասկական տորագույն է պատասխանաւում։ Հասկական մընթափէ Երևանահայությունը ստուծենալու մի շարք մասնակինների հետ մասնակցում է Գերմանա-հայության մելքոնական ստուծենալու միահամական խորհրդական ընկերության «Սենյոր» պարերական համեմատ։ Պատասխանը և Սե Եղիշ թուրք հետո հասկական պարագաներ է հայ դրամին որեթքանակ համապատասխան ու կը լուս հեռացն ազատամասուրություն Բեմպարամական՝ «Սպահան գրի» աշեղնական ուղարկությունը, որի մի զայտ հասկակը տեղ է գտն. 1915-1922 թթ. «Հայասպանակ» գրասանեմունք։ Այս ժամանակաշահականությունը հայությունը հիմնականություն համար է Ենթա հայության գեղասամանաթյան հոգածներով, որոնց բնակչությունը հայությունը հայությունը հայությունը պատճենականություն պերականական։ Ենթա հայ պատկենեներով են հագեցած կրա «Ջունը Է Ենթ օնձեկ հիմսա», «Պատասխանին», «Անս Նորու պատասխանին» բառատեսություններուն։

ՀԱՅՈՒԹՅԱՆ

Համա Սահմանը ծնվել է 1914 թվականի ապրիլի 14-ին Սփյուռքի մասը Լոր գյուղում: Սահմանը սկզբանական կրթությունը ստացել է Ետիկ դպրոցում, որտեղ իրաք ուսուցիչ աշխատել էն բանաստեղծներ Գառնիկ Բայազյանը և Ալեքս Բայրութը: 1927 թվականին՝ Յ. Սահմանը աշխատավոր է Բայրութ, որտեղ ստացել է միջնական կրթություն: 1935 թվականին ընդունվել և 1939 թվականին ավարտել է Բայրութ մանկավարժական համալսարանի հայական բաժնում: 1939-1941 թվականներուն աշխատել է Բայրութ «Սովորողական» գրող՝ ամսարարություն դրամական աշխատող: Որպես Կասպարանի և Սակամորի հասանակ, աշխատել է նաև Հայութական մեծ պատրարքություն (1941-1945 թվ.): 1944 թվականին Շորովի հայերգով գալու է Երևան և բնակչություն հասանառ կու տունը: Դեռ Շորովի օգնությամբ է Սահմանը ստեղծել իր ասացին գիրքը՝ «Պրոտոկալ ետքության վերաբերում»: Մշականության մեջ աշխատել է 1937-1938, «Սովորողական» գրող՝ ամսարարություն (1938-1941), «Արմենիա» թերթում (1945-1951), այլուրենու Երևան «Ավելանդ» թերթում (1951-1954) և «Օդի» հանեստում (1954-1965): Տ. Սահմանի բանաստեղծությունները տպագրվել են Ետիկ 30-ականներին, ասկան և համբարձումը ճանաչված է աշխատաց ու զարգացած գրած «Հայութան պայմ բարդ» բանաստեղծությամբ, որ հանական է Հայաստան Երևանի հանրապետությունում հանդիպող բնակչության և անհականացությամբ: Ընդիմ Համ Սահմանը և Մուշեղ Չառջյանի համար շամեթը 1945 թվականին լույս է տեսն Սահմանի աշական գիրքը՝ «Պրոտոկալ ետքության վերաբերում» վերաբերությունը: Վստա՞ր դրանքությունը է Սահմանի թմբանիկը և բանաստեղծական՝ դրամականական ընթակուն ուրբաթությունը՝ տպայանաման գրնչությունը, նաև ապահով գերականացական ընկառությունը: Խաջորդ՝ «Ասասառ» (1947), «Ալպաց մեջ» (1950), «Թահանը տահանառաւմ» (1953), «Բարձության վրա» (1955), «Ղարիբն ողար բարդ» (1958) ժողովածներում ավելի է ընդլայնվում Համ Սահմանի պրեգայի թմբանիկի լուսավորությունը:

ԱԿԱԴԵՄԻԿՈՒԹՅՈՒՆ

Տակ է 1899 թվականի հունիսի 13-ին Գրդառությունը: Գրդառի ծխական դպրոցն ավարտելոց հետո Բակրեմբը 1910 թվականին ըլլումվում է Եղիշածի Գլուխյան ճեմարան, որի բարապահյան քաջանու և 1917 թվականին: Խօսազգություն մանաւագրածական աշխատանք է Կատարում Զանգեզուրի Լոր գյուղու: 1917-1918 թվականներին որպես շարույթի գլխու մասնակից է Աշկաբադի, հյուսիսի, Հեղինակական կրթվածին և Սարդարապահ ճանաւարապետին: Սփյուռք է Թիֆլիսի արդինախական մասնակիության մեջ մենակ հասկուլ և 1923 թվականին ավարտու հասկուլ գործադասանական հիմնությունը: Վերաբանելի և 1924-1926 թվականներին աշխատել Գրդառություն դաշտանու և Հանձնաժողով ազատական գյուղականություն, ազգագործակի փառքի վեհական 1931 թվականներին Երևանում որպես հորդողայինական հորդողայինական ատեն տեղակայա: 1927-1928 թվականներին աշխատել է նաև «Օմակ» թերթու: 1928 թվականին մասնակից է Երևակի անասնաբերական-անսանաբերական (գոյեն) հիմնություն կազմակերպած և աշխատել այնտեղ: 1931 թվականին աշխատել է «Ծոր ոդի» հանեստու: Այնուհետու հիմնավայրը գործարքաբար է արգանձու աշխատանությունը: Գրդառ հոր տղանկան մականունը Բերուն էր, որից է առաջացել և Բարձրաց գրական անունը: Գրդառ հոր տղանկան մականունը Բերուն էր, որից է առաջացել և Բարձրաց գրական անունը:

© 2019

« Արի, Կարդա, Սովորիր.... »

Created with ❤ by
Armine Gasparyan